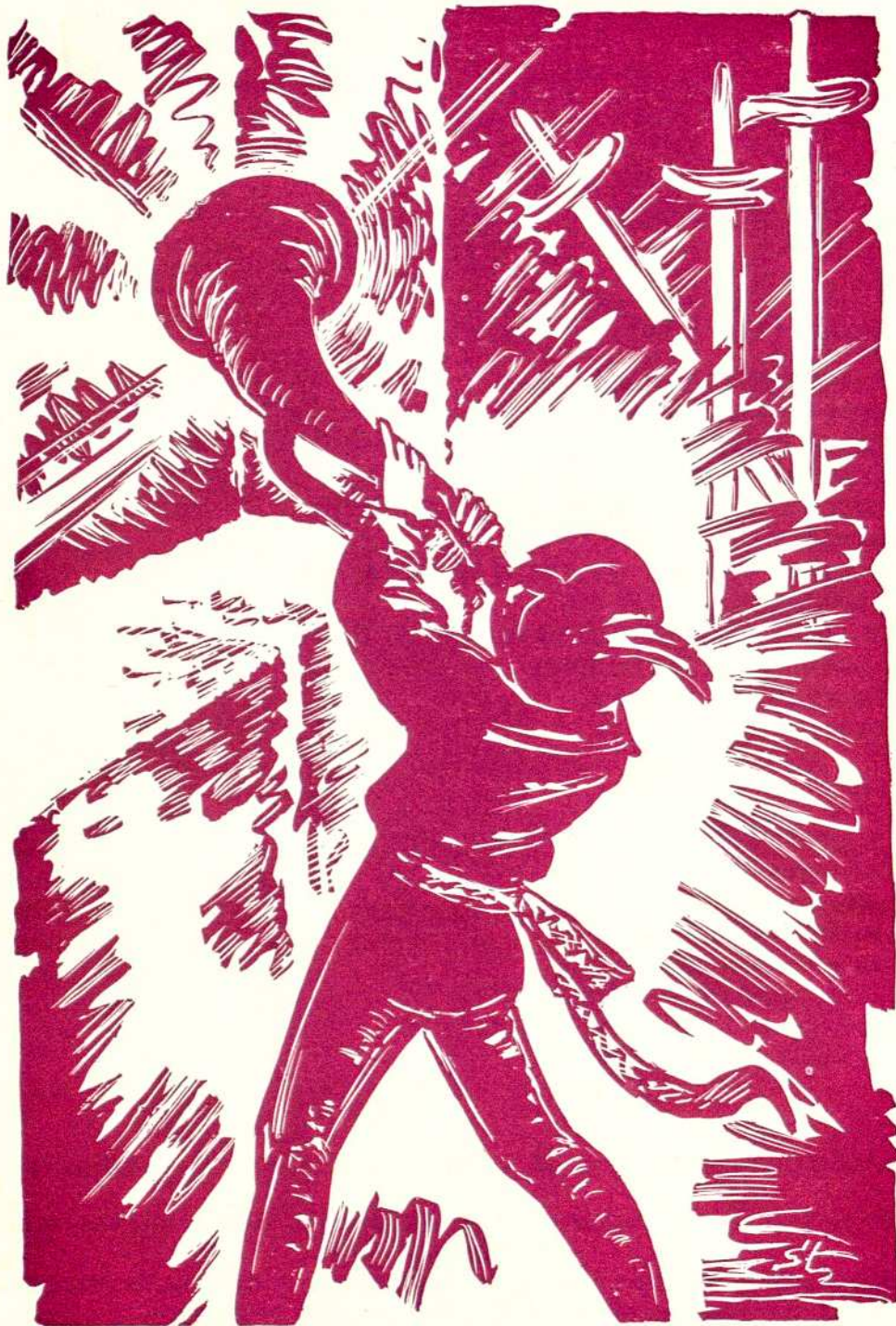

2
ALp 1285
H1-10

eglutè

1983
SAUSIS

eglutė

1983
sausis

TURINYS

- 3 NENORĖČIAU . . . , R. Jotvingytė
- 4 MILŽINO SODAS, O. Wilde
- 9 PINGVINO CEPELINO SVEČIAI, Teta Audronė
- 14 KUR KALĖDOS NUĖJO?, O.M.
- 17 ŽIEMA, A. Kazanavičienė
- 18 GALVOSŪKIAI
- 22 GAMTA IR APLINKA: NUOSTABUS BAMBUKAS
- 25 PASIJUOKIME
- 26 AR ŽINAI: KAS ĮVYKO SAUSIO MĖNESĮ?, V. Abromaitis
- 28 NEUŽMIRŠKITE PAUKŠČIUKŲ . . .
- 29 TRUPINĖLIS, E. Šturmienė
- 30 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

1983 m. viršeliai — V. Stančikaitės piešiniai

Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- E. Muliolienės — 3, 15
- Z. Sodeikienės — 5, 6, 7
- A. Skrupskelienės — 9, 10, 11, 12, 13
- A. Sruoginienės — 14, 16, 29
- V. Kabailienės — 22, 23, 24

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

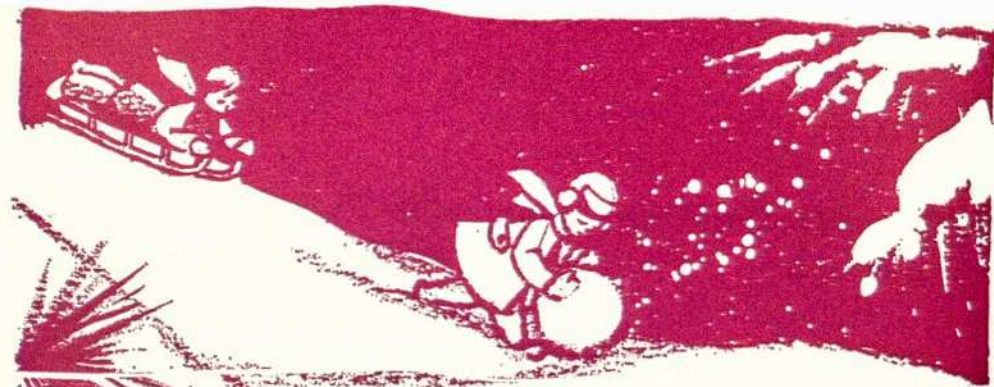
ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

NENORĖČIAU...

Ritonė Jotvingytė

E.M.

Aš nenorėčiau to pasakyti,
Kad tu, žiemužė, pikta lazda,
Nors ir šarmoja senelio ūsai,
Nors ir šarmoja tėčio barzda.

Bet nenorėčiau ir nutylėti,
Kad tu, žiemužė, tikrai šauni,
Kai aš ir vėjai tavo glėbiuose
Siaučiam ant ledo visai vieni.

MILŽINO SODAS

*Oscar Wilde pasaką
sulietuvino Danutė Augienė*

Kiekvieną popietę vaikai, grįždami iš mokyklos, užsukdavo į Milžino sodą pažaisti. Tai buvo puikus didelis sodas, kur augo švelni, švelni žolė. Žolėje augo gėlės — tokios gražios, tokios žavios, kaip žvaigždės. Dvylika persikų medžių pavasarį sužydėdavo gelsvai ružavais žiedais, o rudenį šakos linkdavo, apkrautos dideliais geltonais persikais. Ten paukšteliai čiulbėdavo taip švelniai, kad vaikai nustodavo žaidę jų pasiklausyti.

— Oi, kaip čia smagu būti! — džiaugėsi vaikai.

Bet vieną dieną Milžinas grįžo namo. Jis, mat, lankė savo draugą milžiną ir, jiems besikalbant, prabėgo septyneri metai.

Pamatęs vaikus savo sode, Milžinas suriko baisiu balsu:

— Ką jūs čia veikiat? Šitas sodas priklauso man, man vienam! Niekas negali čia eiti. Lauk!

Piktasis Milžinas išvaikė visus, aptvėrė sodą aukšta akmenine siena ir ant jos prikėlė lentą su įrašu: "Praeiviai bus baudžiami".

Vargšai vaikai nebeturėjo kur žaisti. Gatvė buvo dulkiną ir akmenuota. Jie labai pasiilgo gražaus sodo.

— Ten taip gera būdavo, taip linksma žaisti, — šnabždėdavosi vaikai tarp savęs.

Atėjo pavasaris. Visur pilna žiedų ir paukščių. Visur žalia, gražu, šilta. Tik milžino sode žiema. Viena gėlytė iškišo galvutę iš sniego, bet pamačiusi lentą su piktu įrašu, nuliūdo ir sulindo atgal į žemę. Kam žydėti, jei nėra vaikų? . . .

Dabar Sniegas ir Šalna žaidė sode niekeno netrukdomi. Jie dar pasikvietė Šiaurį vėją ir Krušą. Vėjas visą dieną pūtė, staugė ir kamina laužė. Kruša valandų valandas į stogą barbeno ir skylę pramušė.

Milžinas apžiūrėjo sulūžusį kamina, patikrino stoge skylę ir susirūpino.

— Kur tas pavasaris pradingo? Jau pats laikas jam pasirodyti. . . Na, gal vėluoja, gal netrukus oras pasikeis.

Bet oras nesikeitė. Praėjo vasara. Atėjo ruduo ir nunokino visus sodų vaisius, bet Milžino sode tebekaraliavo žiema.

Vieną rytą Milžinas nubudo ir pravėrė akis. Jis nela-
bai norėjo keltis, nes buvo labai šalta. Bet staiga jis iš-
girdo nuostabiai gražią muziką. Milžinas manė, kad gal
karaliaus muzikantai žygiavo pro jo namus. . . Bet ne,
tai buvo paukštelio giesmė. Milžinas jau taip seniai ne-
buvo girdėjęs paukštelio čiulbant, kad ir tą garsą buvo
pamiršęs. Kruša nustojo stogą daužiusi, vėjas nutilo ir
malonus, malonus kvapas įsiveržė pro langus ir pasklido
po Milžino miegamąjį.

— Pavasaris! Pavasaris atėjo! — šūktelėjo Milžinas
ir šoko iš lovos.

Ziūri Milžinas pro langą — jo sode pilna vaikų! Jie sulipo pro plyšį sienoje ir linksmai suposi jo persikų medžių šakose. Medžiai taip apsidžiaugė vaikus pamatę, kad visi iš karto pražydo. Paukščiai čiulbėjo, gėlytės šypsojosi. Tik vienas medis pačiame sodo kampe dar buvo apdengtas sniegu ir ledais. Prie jo stovėjo mažas vaikutis, niekaip negalėdamas pasiekti šakų, kurios pasilenkusios jį kvietė užlipti.

Ziūri Milžinas ir galvoja. Jam akyse pasirodo didelė spindinti ašara.

— Koks aš buvau biaurus, nedraugiškas!

Jis pravėrė duris ir tyliai išėjo lauk. Priėjo prie mažojo berniuko ir įkėlė jį į medį. Tuoju nutirpo sniegas, nukrito ledai ir medis pražydo gelsvai ružavais žiedais. Paukšteliai atsitūpė jo šakose ir ėmė čiulbėti. Berniukas Milžiną apkabino ir pabučiavo.

Milžinas griebė didžiulį kirvį ir išdaužė sodo tvorą.
— Šitas sodas yra jūsų. Žaiskit jame kiek tik norit!

Visi vaikai linksmai žaidė ligi vakaro. Temstant, atėjo atsisveikinti. Bet mažojo berniuko jų tarpe nebebuvo. Nieks nežinojo, kur jis. Milžinas nuliūdo. Jis pamilo savo mažąjį draugą.

Bėgo metai. Milžinas paseno ir nusilpo. Vaikai visą laiką žaisdavo jo sode, o jis juos pro langą stebėdavo.

— Mano sode daug gražių žiedų, bet nėra gražesnių už šiuos vaikučius! — kalbėdavo Milžinas.

Vieną šaltą žiemos rytą, kai sode buvo balta ir tylu, Milžinas rengėsi pasivaikščioti. Jis taip sau žvilgterėjo pro langą ir žiūri — tolimame sodo kampe vienas medis aplipęs žiedais. Šakos auksinės ir sunkūs sidabro vaisiai spindi saulėje. Medžio pavėsyje sėdi mažas berniukas.

Milžinas tekinas perbėgo sodą ir puolė prie vaikučio. Jis norėjo jį griebti, bet — staiga sustojo. Berniuko rankose ir kojose giliai raudonos žaizdos, lyg aštrių vinių padarytos.

— Kas tave užgavo, kas? — sušuko susijaudinęs Milžinas. — Pasakyk ir aš tuoj jį nubausiu!

— Tai Meilės žaizdos, — tyliai atsakė vaikutis.

— O kas tu esi? — paklausė Milžinas, bet jo širdis jam atsakė. Jis suklupo prie vaikelio kojų.

— Vieną kartą tu man leidai pažaisti savo sode, šiandien aš tave nuvesiu į savo sodus, — švelniai tarė Milžino Draugas.

Po pietų, kai vaikai atbėgo į sodą pažaisti, rado Milžiną gulintį po medžiu, apibertą kvepiančiais žiedais, o aplinkui — šaltos sniego pusnys...

PINGVINO CEPELINO SVEČIAI

Teta Audronė

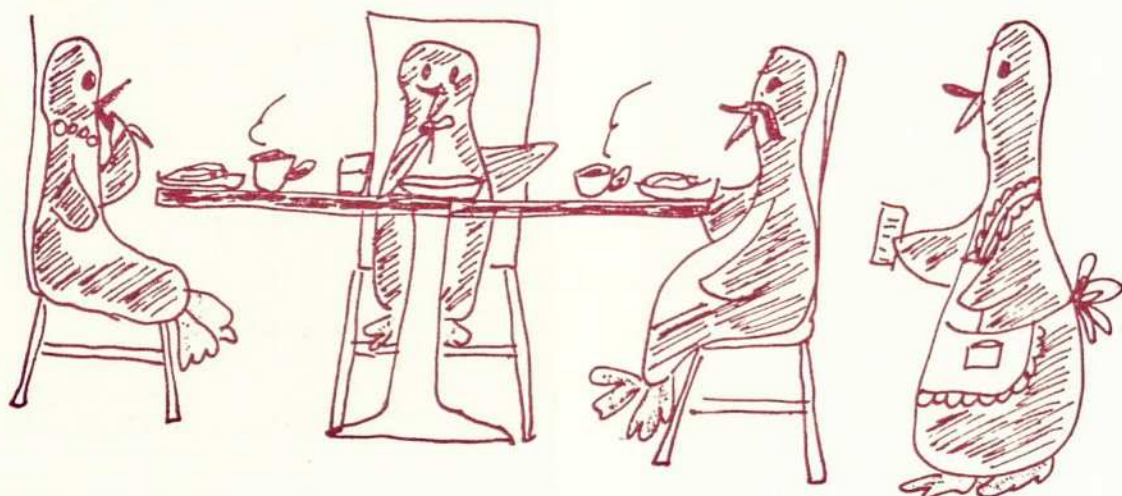
— Cepelinai, — žadino p. Pingvinienė sūnų, — kelkis. Reikia važiuoti į aerodromą. Šiandien atvažiuoja tavo seneliai pas mus paviėšėti porai savaičių.

Cepelinas truputį mieguistai pravėrė akutes. — Ar jau šiandien? — žiovaudamas klausė. — Aš maniau, kad tik kitą savaitę. . .

— Šiandien, šiandien, — šypsojosi mamytė. — Skubėk rengtis.

Cepelinas, jau visai pabudęs, greitai šoko iš lovytės, nusiprausė ir apsirengė. Tėtė ir mama pasiūlė pusryčius valgyti aerodrome. — Tokią linksmą dieną juk reikia ypatingai atžymėti. Cepelinas šokinėjo iš džiaugsmo — jis labai mėgo valgyti restorane — ypatingai aerodrome. Jo nuomone, ten skaniausi žuviniai blynai visame pasaulyje!

Aerodromo Blynų Restoranas

Išskubėjo visa Pingvinų šeima, sėdo į sniegomobilį ir išvažiavo į Pingvinų Miesto aerodromą. Cepelinas nesusodamas čirškėjo:

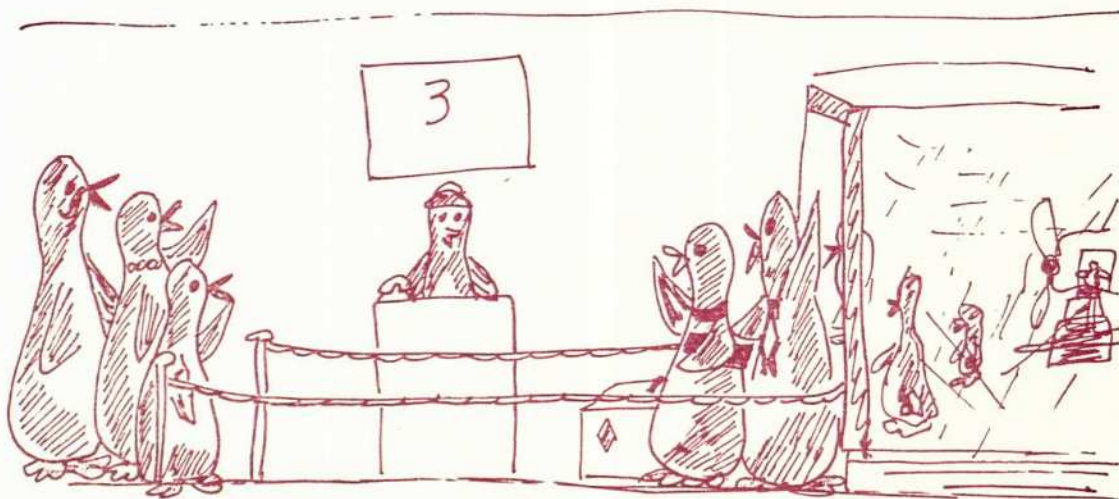
— Kaip smagu bus vėl senelius pamatyti . . . Jie man atveža daug dovanų, nuveda į parką, ir žaidžia žaidimus, ir pasakas pasakoja ir . . .

— Tik atsimink, sūneli, — tėtė įspėjo, — seneliai bus pavargę po kelionės. Turėsi leisti jiems pailsėti, prieš pradėdamas juos taisyti po visą miestą.

Restorane Cepelinas vos spėjo suvalgyti penktą blyną, kai per garsiakalbį pranešė, kad jau atskrido lėktuvas. Tėtė užmokėjo sąskaitą, ir visi nuskubėjo prie trečių vartų laukti.

— Jau matau! — mojavo Cepelinas. — Močiute, seneli, mes čia!

— Labas, brangus Cepelinai — apkabindami anūką, sveikinosi seneliai. — Kaip smagu čia būti . . . jau taip jūsų visų pasiilgom. Ypatingai tavęs, Cepelinuk!

Visa šeima besišnekučiuodami grįžo namo. Senelią Cepelinui atvežė daug lauktuvių: spalvinimo knygą, naujų kreidų, motorinį lėktuviuką, pasakų knygelę ir labai keistą banginio formos švilpuką.

— Ačiū, ačiū! — džiaugėsi Cepelinas. — Niekas tokio švilpuko neturi. Tėte, ar galiu bėgti parodyti Snaigytei ir Ledukui?

— Gali, — atsakė tėtė, — tik greitai grįžk namo priešpiečiams.

Cepelinas dar kartą pabučiavo senelius ir išdūmė pas draugus pasigirti nauju švilpuku.

Kaip smagu Cepelinui turėti senelius. Močiutė kasdien vedavo jį į parką. Jiedu mėgdavo vaikščioti ir kalbėtis apie įdomiausius dalykus. Cepelinui atrodė, kad jo močiutė viską žino! O senelis pasisodindavo jį ant kelių ir jam sekdamas įdomiausias pasakas apie jūros banginius, ruonius ir kitokius nematytus, neregėtus gyvuliukus.

Vieną dieną p-lė mokytoja Pingvinaitė pakvietė senelį į mokyklą visiems vaikučiam pasakų pasekti. Cepelinas labai didžiavosi, kai jo draugai seneliui gausiai plojo ir vis prašė daugiau pasakų.

Kitą dieną močiutė ir senelis Cepelinui liepė pakviesti draugų, nes jiems bus staigmena. Cepelinas negalėjo jokių būdu sugalvoti, kas tai galėtų būti, o mama ir tėtė irgi nieko nesakė.

Kiek linksmumo buvo, kai paaiškėjo: seneliai surengė pingvinukam lėlyčių teatrą. Močiutė pasiuvo visiems rankines lėlytes. Tada jie turėjo progos suvaidinti senelio sekamas pasakas. Kai senelis pavargo, patys pingvinukai sukūrė vaidinimėlius su savom rankinėm lėlytėm. Kaip jie linksmo tėvelius ir senelius savąja kūryba! Paskui p. Pingvinienė visus pavaišino obuolinėmis sultimis ir sprog-dintais kukurūzais.

— Ačiū, — mandagiai dėkojo draugai, skirstydamiesi namo. — Buvo tikrai smagi popietė.

— Laikas greit bėgo. Ir štai — jau metas senelius vežti į aerodromą! Bet šį kartą nebuvo taip liūdna atsisveikinti. Mat, seneliai, prieš išvažiuodami Cepelinui pranešė labai džiugią naujieną: — jiems nusibodo taip toli gyventi. Po Kalėdų jie planavo atsikraustyti į Pingvinų Miestą gyventi. Todėl šį kartą Cepelinas atsisveikindamas su seneliais neverkė, o laimingas šypsojosi. Jis žinojo, kad netrukus vėl juos pamatys.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. A. 1,2,5; B. 8,6,2; C. 1,3,8.
- II. kiškis, gaidys, viščiukas, gulbė, ežys, arklis.
- III. BALIONŲ KRYŽIAŽODIS — Skersai: 3. kreida, 4. ananasas, 7. saldainis, 8. gersi, 10. šauna, 12. kuri, 13. bus, 14. kam, 15. rodyklė, 17. pasaka, 18. ganom, 19. rugsėjis, 21. asilas. Žemyn: 1. dega, 2. garsas, 3. klaidos, 5. nuneša, 6. smala, 7. sugaus, 9. reikia, 11. nauda, 12. kupstas, 15. ridikas, 16. balionas, 18. gilus, 20. jok.
- V. tėtė, lova, gėlė, katė, bitė, pelė
egėlė, lapė, višta, saulė
pienas, stogas, langas, rožė, laukas

KUR KALĖDOS NUĖJO?

O. M.

— Almutė, ką tu ten darai? Greičiau sudėk statulėles į dėžę! — šuktelėjo Almutės mama iš virtuvės.

Žinot, mamos taip daro, kai kambarį pasidaro per daug tylu.

Almutė sėdėjo ant samanų spalvos kilimo ir tylėjo. Ji žiūrėjo į jos pačios pastatytą prakartėlę — ir buvo graudu ją išardyti.

Kiek vargo buvo kol viską teisingai sustatė! Tai avinėlis ne į tą pusę žiūrėjo, tai asilas netilpo, tai angelo sparnai perdaug išsikišo. Bet pagaliau ji visiems rado vietą. Ir jie taip gražiai atrodė, sustatyt ant žalio, samanų spalvos kilimo!

Almutė nenorėjo prakartėlės išardyti ir į dėžę sudėti. Jėzuliui ir avinėliams bus liūdna ten dėžėj. . .

— Aš nenorėčiau, kad mane įvyniotų į minkštą popierį ir sudėtų į kokią dėžę ligi kitų Kalėdų. . . — galvojo sau Almutė. — Ką aš toj dėžėj daryčiau? Apie ką aš galvočiau?

Almutė paglostė statulėles ir vėl tyliai sėdėjo ant kilimo.

— Mamyte, kur Kalėdos nuėjo? — ji pagaliau paklausė.

Iš virtuvės pasigirdo mamytės juokas.

Mamytė taip juokėsi tada, kai Almutė savo kepuraite atvirkščiai užsimovė, ir kai tėvelis pasakojo, kaip jis svetimus kaliošus darbovietėj pasiėmė, ir kai. . . Ir Almutė nusišypsojo, nes mamytės juokas toks gražus.

— Almute, vaikeli, Kalėdos ne žmogus! Jos niekur nenuėjo. Mes jas atšventėm, pasidžiaugėm, dabar reikia viską sudėti.

Tada ir virtuvėje valandėlę buvo tylu.

Iš virtuvės pasigirdo lengvi mamytės žingsniai.

— Negali būti visada Kalėdos, vaikeli, nors mes ir labai norėtume, kad jos nesibaigtų. Jei jos būtų kasdien, nebūtų šventė. Ir kai Jėzulis gimė, jis tik trumpai prakartėlėj pasiliko. Kai paaugo, jo mamytė turėjo sudėti jo daiktėlius į dėžę. Mes prisimename kiekvienais metais Jėzulio gimimą, o paskui ir mes turime augti.

Almutė išsitraukė didelę rudą dėžę ir pradėjo statulėles vynioti. Mamytė virtuvėje užtraukė dainelę. Vakariėnės kvapas pradėjo kutenti mergaitės nosytę.

— Jūs turėsite ilgai, ilgai laukti, bet Kalėdos vėl ateis,
— kalbėjo Almutė statulėlėms. — Kitais metais aš būsiu
didesnė ir dar gražiau jus sustatysiu. . .

Jau daug popierinių kupstukų gulėjo dėžėje. Visi vienodai atrodė — tik smailūs jaučio ragai išsikišo ir ilgos asilo ausys juokingai atrodė.

Almutė staiga prikišo ausytę prie dėžės.

— Ar jūs apie Kalėdas kalbate? Juk daugiau Kalėdų atsimenat negu aš! Jei aš tiek jų atsiminčiau, gal ir man nebūtų nuobodu dėžėje sėdėti. . .

Tada Almutė pasiėmė popieriaus lapą ir užrašė:

Pelytės: prašau šios dėžės negraužti. Čia ne sūris!

Tėtė juk sakė, kad sandėly gali būti pelių. . .

Užbaigusi darbą, Almutė nubėgo nusiplauti rankų prieš vakarienę. Ant veidrodžio tebekabojo raštelis, tėvelio jai paliktas per Naujus Metus.

Būk gerutė —
daug šypsokis!
Auk didutė —
Pralenk ožius!

Almutė žinojo, kaip ji turi ožius pralenkti ir nusiprausus nubėgo padėti mamytei stalą padengti.

ŽIEMA

A. Kazanavičienė

Dengia žemę baltas pūkas;
Baltas stogas, baltos tyros;
Baltus krūmus dengia rūkas:
Baltas, baltas visas oras.

I. Pasukit galveles gerai, kad uždaviniai išeitų tiksliai!

A. $9 - 3 \div 6 = ?$	B. $9 + 7 \div ? = 2$	C. $9 \times ? - 6 = 3$
$7 + ? - 8 = 1$	$? - 5 + 1 = 2$	$2 + 4 - 3 = ?$
$? - 4 \times 1 = 1$	$2 \times 3 - 4 = ?$	$? + 7 \div 5 = 3$

II. DAUGIAU MĖSLIŲ!

Lietuviai mėgsta mėsles apie gamtą, o ypač apie gyvulius ir paukščius. Ar gali išpėti šias mėsles? Gyvulio ar paukščio vardas duotas, tik raidės sumaišytos.

Kai tik lapai sušlamėjo, tuoj į mišką nudulkėjo.
iškisk

Turi plunksnas, bet nerašo; turi šukas, bet nešukuoja.
dysaig

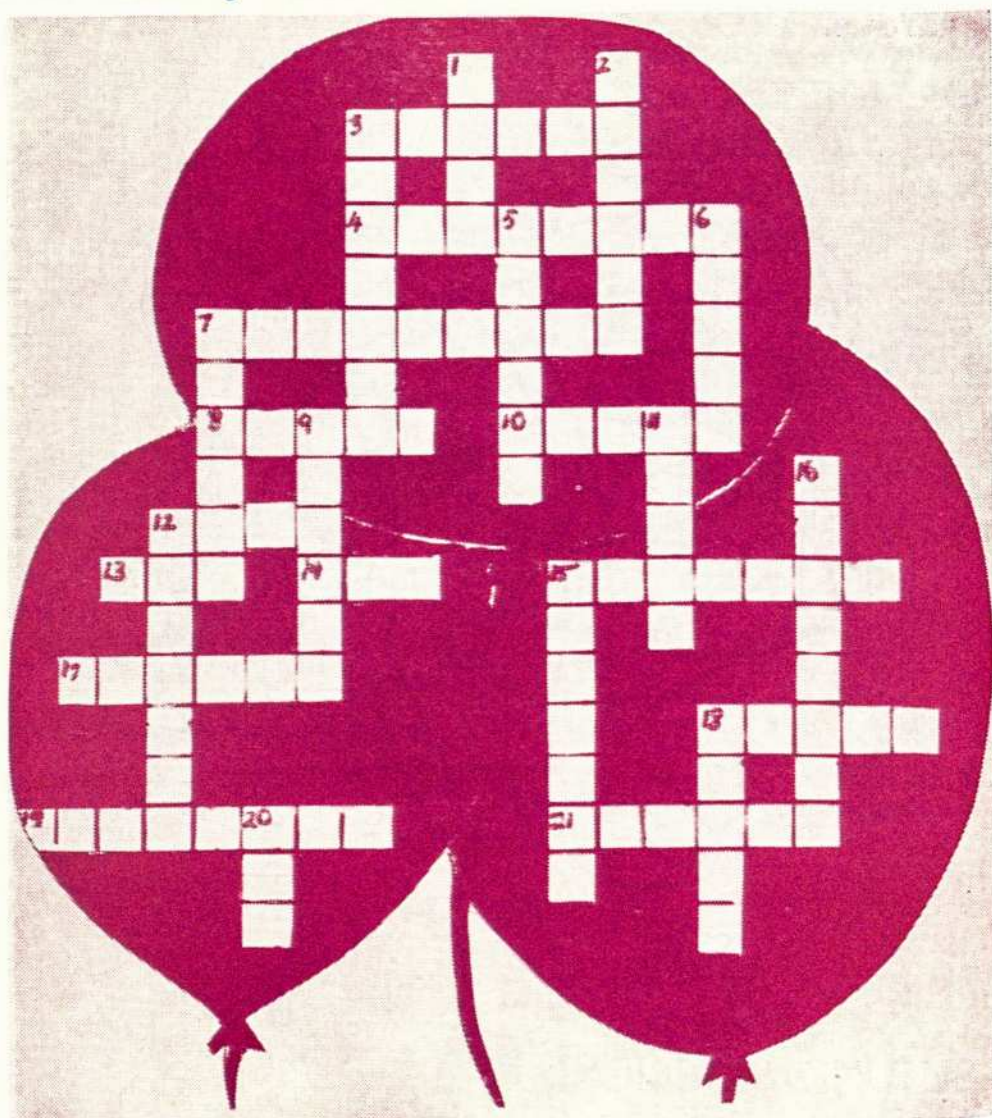
Išsoko mažiukas iš balto akmenuko, apsivilkęs šilko drabužiuku.
kičvašius

Balta neskalt, baltu lanku papuošta.
bėlug

Ir gyvulys, ir kamuolys, visas adatomis subadytas.
ysež

Du bėga, du veja; du žiūri, du klauso, o šeši šimtai paskui švilpia.
larysk

III. BALIONŲ KRYŽIAŽODIS

Skersai:

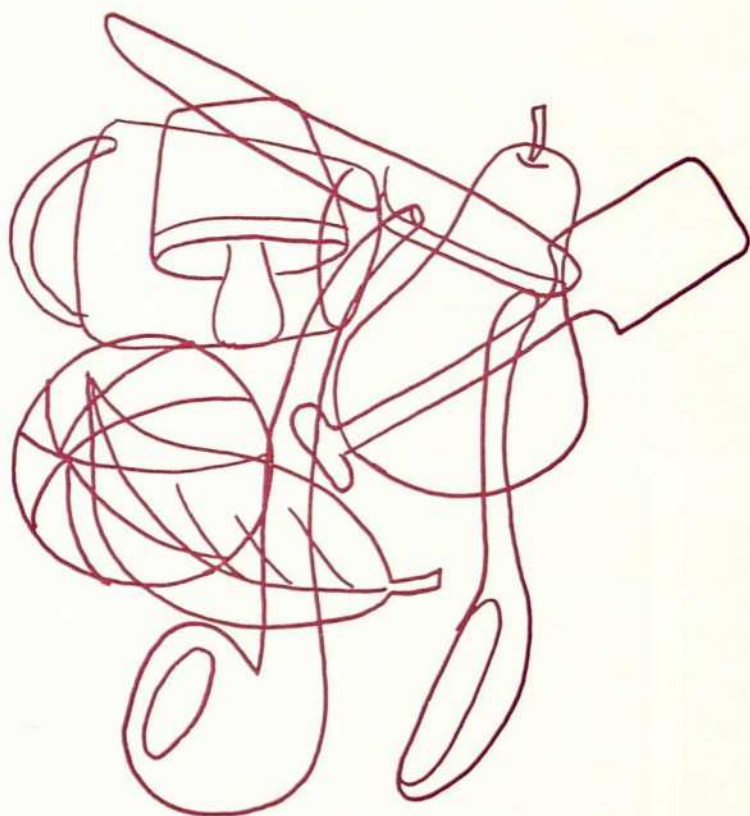
3. Su ja rašome ant lentos.
4. Didelis spygliuotas vaisius.
7. Mažas, bet saldus.
8. Kai tau duosiu pieno, tu
(būsimasis laikas).
10. Šautuvas
12. Kuris ar iš jūsų mokate skaityti?
13. Dar nėra, bet
14. Kodėl.
15. Tai, kas nurodo, kur eiti ar važiuoti.
17. Pasakojimas.
18. Prižiūrėm avis ganykloj.
19. Mėnuo, kada sėja javus kitiems metam.
21. Užsispyręs gyvulys su ilgomis ausimis.

Žemyn:

1. Ugnis
2. Tai, kas girdisi.
3. Neteisingi sprendimai.
5. Vėjas smėlį.
6. Juoda košė naudojama keliams taisyti.
7. Policija vagį.
9. Reikalinga.
11. Kokia iš nenaudingo daikto?
12. Pakilimas žemėje.
15. Maža raudona daržovė.
16. Oro pilna spalvota pūslė.
18. Ežeras, vandenynas gilesnis.
20. Joti (liepiamoji nuosaka).

(Atsakymai psl. 13)

IV. Surask įvairius daiktus šiame paveiksle ir surašyk jų vardus.

V. SUJUNK SKIEMENIS.

Žodžio dalis, kuri pasakoma vienu kartu, yra **skie-muo**. Visi žodžiai susideda iš skiemenų — pavyzdžiui: lai-vas. Apačioje surašyta daug skiemenų. Sujunk juos ir padaryk žodžius.

tė-lo-gė-ka-bi-lė-pe-tė-tė-va-tė-lė
lė-la-eg-ta-lė-viš-lė-ta-pė-lė--sau
pie-gas-sto-nas-gas-ro-lang-žė-kas-lau

VI Surask 6 skirtumus tarp
Mikio ir Nikio. Reikia
gerai išžiūrėti!

VII. Surask dvynukes — Iną
ir Niną.

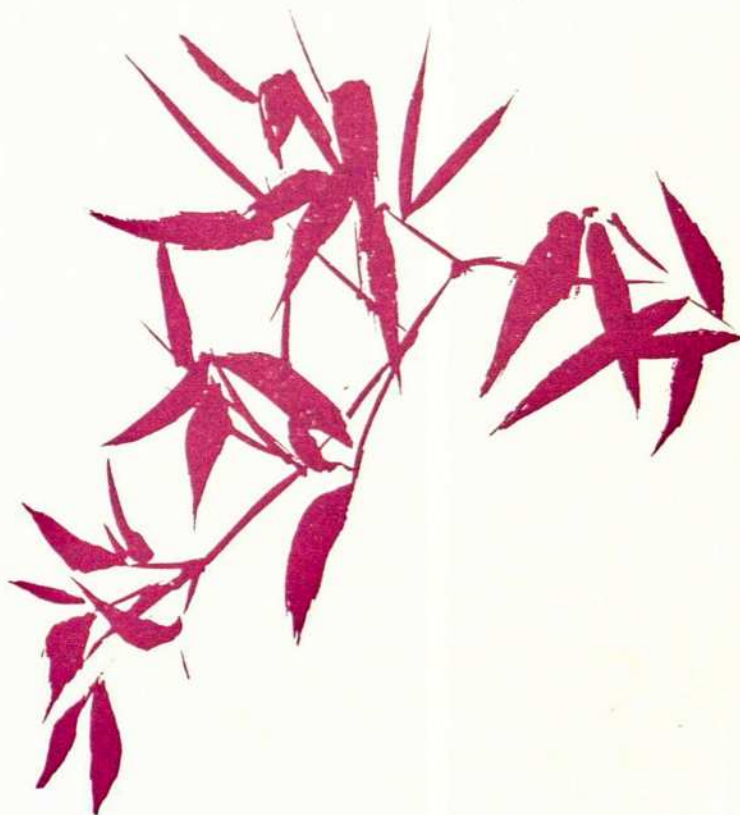
NUOSTABUS BAMBUKAS

C. L.

sulietuvino D. Sadūnaitė

Ar žinai, kad bambukas auga greičiau, negu bet koks kitas augalas žemėje? Kartais net galima matyti jį beaugantį. Sakoma, jog jis išaugo net keturias pėdas per vieną dieną.

Didumu jis gali būti arba neūžauga šakelė, vos trijų colių dydžio, arba medis — net 200 pėdų!

Bambukas iš tikrųjų nėra medis. Bambukas yra žolė. Ši "žolė" gerai auga šiltame, net karštame klimato. Jis daugiausiai randamas rytų Azijos kraštuose. Šis augalas yra kartu toks stiprus, jog jis leidžiasi persodinamas, pakelia šalną ir sniegą. Pavyzdžiui, jį rasime augantį Japonijos šiaurinėje saloje vardu Hokkaido, nors ten pučia labai šalti vėjai iš Sibiro. Havajuose gi, klimatas yra švelnus. Į tenai iš Kinijos kartą importavo dekoratyvinės rūšies bambuką. Ir tame krašte bambukas paplito taip greitai, kad dabar bambukas yra pavojinga piktžolė — kenkia namų sienoms, keliams ir aerodromų takams, nes beaugdamas juos suskaldo.

Šis augalas savo nepaprastą stiprumą gauna iš šaknų, kurios yra plačiai išsiplėtę ir labai tankios. Bet jeigu bambukas ima ir pradeda žydėti, tai ženklas, kad jis greitai išnyks! Niekas nežino, kodėl taip yra. Mat, kai bambukas pražysta, senieji lapai nukrinta. Augalas negauna užtenkamai maisto per jaunus lapelius, kurie lieka. Ir taip jis nudžiūsta. Tai gali atsitikti kartą per 60 metų, arba net kartą per 120 metų. Pirmiausiai tik vienas medelis pražysta. Tada vieno, arba dviejų metų bėgyje visas bambukų miškelis pražysta mažom, baltom gėlytėm. Atsitiko kad 1973 metų pradžioje, Japonijoje, viena bambuko rūšis ėmė ir pražy-

do visame krašte. Prieš tai, tos rūšies bambukas žydėjo tik 1864 metais.

Tik pagalvokit, pusei žmonijos bambukas yra lygiai taip reikalingas kaip kad oras, ar vanduo.

Vienas kaimietis štai ką sako:

“Pabundu iš bambuko medžio statytame name. Stogas dengtas jo lapais. Mano lova taip pat iš to paties medžio padaryta. Taipgi, esu atsisėdęs ant bambukmedžio grindų. Pusryčiams aš valgau ryžius ir keptus bambuko daigus. Turiu iš bambuko lazdelių padarytą krepšį, ir šluotą, ir grėblį...”

Tikrai, bambuko medį galima naudoti tūkstančiui dalykų — jis yra pigus ir gausus. Jis lengvas, švarus, tuščia-viduris, blizgus ir labai patvarus.

Bambuką galima taip pat naudoti tiltų statybai. Galima iš jo pasidirbti valtį, laivus, pasigaminti virves. Arba, perskėlus jauno augalo lazdele, atsigerti bambuko vandens.

Dailininkai, ypač Kinijoje ir Japonijoje, mėgsta bambuką piešti. Jie stengiasi keliais teptuko mostais pavaizduoti šį grakštų ir įdomų augalą.

PASIJUOKIME...

Tomas: Man patinka tavo laikrodis.

Ar jis tikrai eina?

Rimas: O, taip. Tikrai.

Tomas: Tai kada jis grįš atgal?

Tėvas (peikdamas sūnaus didelius norus): Jonuk, tu esi tikras paršelis. Ar tu žinai, kas yra paršelis?

Jonukas: Taip, tėtė. Paršelis yra kiaulės mažas sūnelis.

Motina: Ką sakė tavo tėvas, kai jis nukrito nuo kopėčių?

Sūnelis: Ar man išleisti visus negražius žodžius?

Motina: Žinoma, mielas.

Sūnelis: Nieko.

Mergytė: Mama, ar kūdikėliai ateina iš dangaus?

Mama: Taip, brangute.

Mergytė: Už tai jie taip labai mėgsta ramybę, ar ne?

Teta: Na, Nijole, ar elgeisi didvyriškai pas dantų gydytoją?

Nijolė: Taip, teta.

Teta: Tai gerai! Čia tas doleris, kurį pažadėjau, o dabar pasakyk ką jis tau darė.

Nijolė: Ačiū, teta. Jis Jonukui ištraukė du dantis.

Kaziukas: Ar rašalas labai brangus, tėveli?

Tėtis: Ne, kodėl?

Kaziukas: Kadangi mama susirūpino kai rašalą išpyliau ant naujojo kilimo.

Jonukas: O, mama, kodėl aš ir vėl turiu plauti savo veidą prieš valgi?

Mama: Kadangi tu ir vėl išsitepei.

Jonukas: O kodėl aš negaliu užsi-pudruoti, taip kaip ir tu?

Traukinyje senyvas vyras pamato vaiką, nešantį didoką pundą laikraščių:

— Ar tie laikraščiai tavęs nevargina, vaikel?

Oi ne, aš jų visai neskaitau.

Vienas ponas sutinka užeigos durininką:

— Jei ateis vienas ponas ir paklaus, ar aš namie, pasakyk, kad išėjau.

— Labai gerai, pone, Bet ką jam sakyti, jeigu jis neateis?

Vienas vyras užaina į valgyklą:

— Prašau man duoti makaronų sriubos, — prašo padavėjo.

— Jau nebėra!

— Tai duokit mėsos su bulvėmis.

— Jau nebėra!

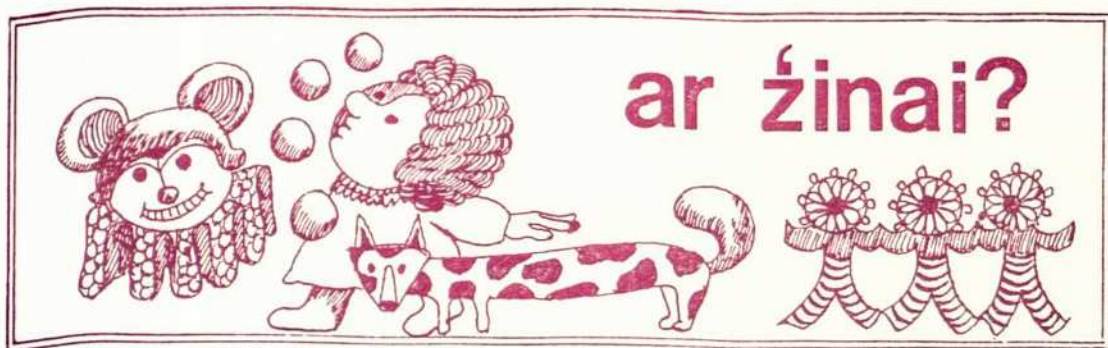
— Na, pagaliau duokit šaltos vištienos.

— Jau nebėra!

— Jeigu šitaip, tai paduokit man paltą!

Padavėjas žvilgterėjo į kabyklą ir ramiai atsakė:

— Jau nebėra!

KAS ĮVYKO SAUSIO MĖNESI

paruošė Vytautas Abromaitis

- 1649 Anglijoje nužudytas karalius Charles I.
- 1793 Prancūzijoje giljotinos mirtimi nužudytas karalius Louis XVI.
- 1795 Lietuvos ir Lenkijos III-sis padalinimas; rusams teko Vilnius, Kaunas.

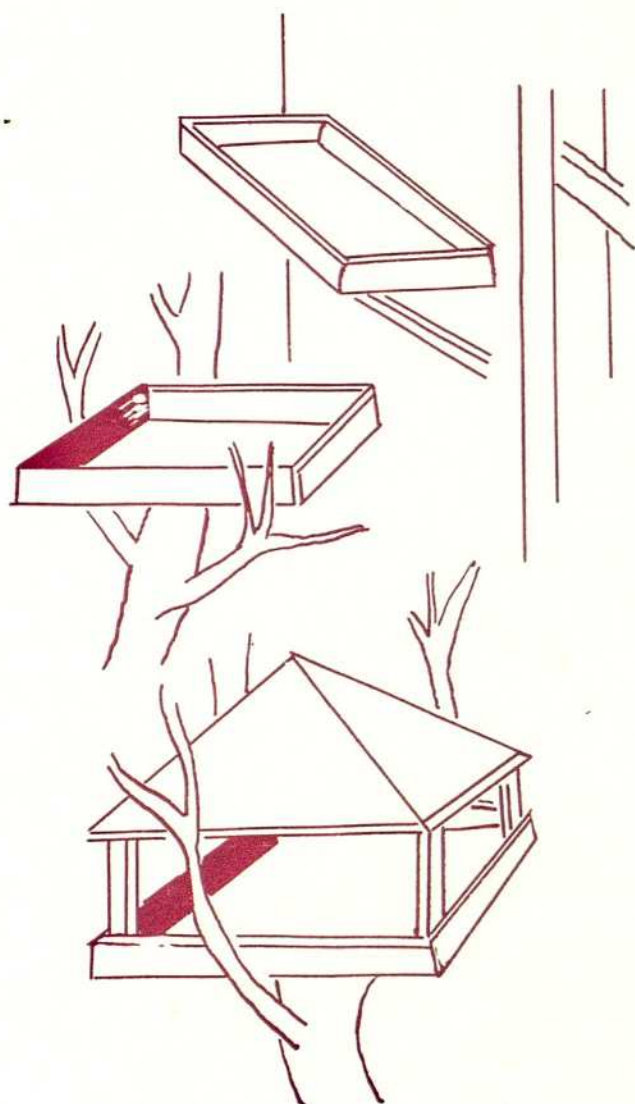
- 1812 JAV-se į New Orleans atplaukė pirmasis garlaivis.
- 1831 mirė Lietuvos sukilėlių prieš rusus vadė Emilija Pliateraitė.
- 1839 Prancūzijoje Mokslų akademijoje pranešta apie fotografijos išradimą.
- 1848 JAV-se, prie Coloma, Calif., James Marshall užtiko aukso kluodus.
- 1861 Amerikoje prasidėjo civilinis karas.
- 1863 Lietuvoje (Šiauliuose) rusai sušaudė sukilėlių vadą Bagdonavičių.
- 1871 Prūsijos karalius Wilhelm I paskelbtas Vokietijos imperatorium.
- 1878 JAV-se (Brooklyne) pirmą kartą išvežiotas pienas stiklo buteliais.
- 1878 JAV-se, New Haven, atidaryta pirmoji telefono centrinė.
- 1892 JAV-se (Springfield, Mass.) įvyko pirmosios krepšinio rungtynės.
- 1904 Prasidėjo rusų-japonų karas, kuriame žuvo ir lietuvių.
- 1905 Rusų kariuomenė pasidavė japonams prie Port Arthur.
- 1914 JAV-se Fordo įmonė priėmė naują sistemą — 8 valandų darbo dieną.
- 1918 Lietuvoje mirė knygnešys, didvyris Jurgis Bielinis (g. 1846).
- 1918 JAV prezidentas W. Wilson paskelbė deklaraciją dėl tautų laisvės.
- 1919 Dr. R. Šliupo iniciatyva Lietuvoje įsteigta Raudonasis Kryžius.
- 1920 Šveicarijoje įsteigta Tautų Sąjunga (League of Nations).
- 1923 Klaipėdos kraštas prisijungė prie Lietuvos valstybės.
- 1924 Sovietų Rusijoje mirė komunistų-bolševikų vadas Leninas.
- 1927 Lietuvoje mirė arkivyskupas Jurgis Matulaitis, Vilniaus vyskupas.
- 1934 JAV-se paskelbta piniginė reforma: aukso uncija — 35 doleriai.
- 1941 Kenijoje, Afrikoje mirė skautų įkūrėjas Lord Baden Powell.
- 1948 Indijoje nužudytas laisvės kovotojas Mahatma Gandhi.
- 1950 Amerika paskelbė apie vandenilio bombos (H-bomb) gamybą.
- 1957 JAV-se (Groton) nuleistas į vandenį pirmas atominis povand. laivas.
- 1958 Amerikiečiai paleido į erdvę "Explorer I".
- 1959 Kubos saloje įsigalėjo komunistų simpatikas Fidel Castro.
- Japonija priėmė metrinę sistemą.
- 1959 Sovietų Rusija paleido į erdvę "Luna-1".
- 1959 Alaska priimta Jungtinių Amerikos Valstybių 49-tąja valstybe.
- 1960 Pasiektas gilumos rekordas — 35,800 pėdų (Piccardi ir Rechnitzer).
- 1968 Lietuvoje mirė pasaulinio garso tenoras Kipras Petrauskas (g. 1886).

NEUŽMIRŠKITE PAUKŠČIUKŲ ŽIEMĄ!

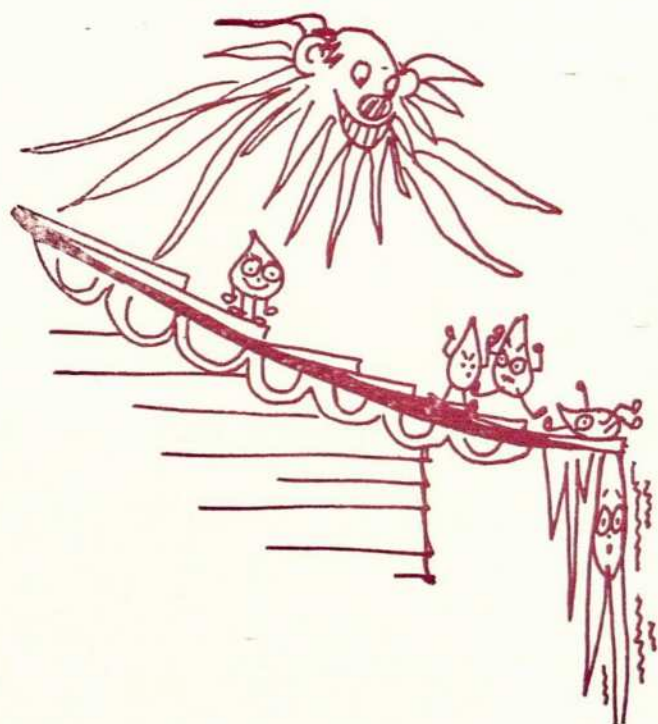
Žiemą, kai nėra grūdų, sliekų nei žolės, paukščiukai neturi ką lesti. Iš kelių lentučių gali sukalti dėžutę ir paukščiukams padėti grūdų, duonos trupinėlių ir net lašinukų. Dėžutę galima padėti palangėje arba įkelti į medį. Ir stogelis yra naudingas — sniegas maisto neužpusto. Svarbu, kad katės negalėtų dėžės pasiekti!

AR PAŽISTI PAUKŠČIUS?

balandis — *pigeon*
 genys — *woodpecker*
 kėkštas — *blue jay*
 kregždė — *swallow*
 lakštingala — *nightingale*
 šarka — *shrike*
 vanagas — *hawk*
 varna — *crow*
 varnas — *raven*
 varnėnas — *starling*
 vyturėlis — *lark*
 zylė — *chikadee*
 žvirblis — *sparrow*

Surask šių paukščių paveikslus, iškirpk, priklijuok dideliame popieriaus lape ir surašyk paukščių vardus. Gali savo projektą atsiųsti *Eglutei*. Jei moki, nupaišyk paukščius.

TRUPINĖLIS

E. Šturmienė

Jau visur
Ledu sustingo
Rudeninės rasos,
Aš po tavąjį kiemelį
Vaikštinėju basas.

Gelia kojas
Ir snapelį,
Šalą uodegėlę —

Kaip iškęsiu aš vargšelis
Šaltą žiemuželę?

Berk, vaikuti,
Man sparnuočiui
Mažą trupinėlį —

Už jį vieną tau čiulbėsiu
Žiemą, vasarėlę.

NUO DŽIAUGSMO IKI NUOBODUMO

Pereitą vasarą neturėjau progos keliauti su savo šeima, nes turėjau lošti beisbolą su savo komanda. Mūsų žaidimo sezonas buvo labai sėkmingas. Mes laimėjome keturis turnyrus: turnyrą iš Montrealio, Drummondville, Laval ir Cote St. Luc. Paskutinį turnyrą iš Cote St. Luc rodė per televiziją. Buvo labai smagu. Tą vasarą gavau penkis medalius ir du trofėjus. Mūsų komanda pabaigė pirmoje vietoje. Dažnai atsitiko, kad reikėjo žaisti šešis žaidimus per keturias dienas, arba net penkis žaidimus per dvi dienas.

Beisbolo sezonas greit pasibaigė ir prasidėjo pamokos. Šiemet mokyklą atidarė labai anksti. Pirmos dienos buvo labai smagios, bet toliau nebebuvo taip smagu. Man patiko susitikti su savo draugais. Už dviejų savaitių prasidėjo pamokos lietuvių mokykloje. Šie yra mano paskutiniai metai lietuviškoje mokykloje. Pirmą dieną mes išklausėm Mišias, tada nuėjom į klasę ir pasišnekėjom. Paskui šokom tautinius šokius, o po to išsiskirstėm į namus. Man tik vienas dalykas nepatiko apie pereitą vasarą: kad ji nebuvo užtektinai ilgą...

Marius Valinskas

Montrealio lit. mokykla

PIRMA DIENA

Man labai patiko mano pirma diena mokykloje. Aš susipažinau su nauja drauge ir susitikau su senais draugais. Tėvelis Aranauskas atlaikė šv. Mišias. Mes mokykloje šokom. Nauja seselė atvažiavo į mūsų mokyklą — jos vardas yra seselė Palmyra. Viskas pasibaigė 12-tą valandą.

Onutė Beniūtė, 7 sk.

Montrealio lit. mokykla

DIEVAS IR AŠ

Rašo K. Donelaičio lit. mokyklos tikybos pamokų dalyviai.

Dievas mane labai myli. Jis mane saugo ir padeda man. Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. Jis atidarė vartus į amžinąjį gyvenimą.

Dievas Tėvas sutvėrė pasaulį ir žmones. Šventoji Dvasia mus globoja. Jeigu aš gerai nesijaučiu, Dievas padeda man pasveikti. Kai aš paklystu, Jis padeda, kad galėčiau surasti namus.

Dievas mane myli!

Elytė Yurkutė

Dievas man sako, kad jis myli mane. Jis man sako sekti Jėzų ir nieko blogo man neatsitiks. Dievas man sako, kad jis yra mano draugas. Jeigu neturiu su kuo kalbėti, Jis visuomet yra su manimi. Jis liepia nebijoti ir daryti tai, kas, mano manymu, yra teisinga. Jis sako, kad padės man suprasti, kas yra gera ir kas ne. Dievas man sako, nebijoti ir daryti tai, ką Jis liepia, ko Jis nori. Kai aš tai darau, Jis man padeda ir yra su manimi. Jis man sako turėti drąsos ir Jis man visuomet padės.

Daiva Tamulaitytė

Dievas man liepia būti geram ir eiti į bažnyčią kas savaitę. Dievas man sako mėginti gauti geresnius pažymius mokykloje, dirbti, stengtis ir norėti gerai mokėti. Jis liepia klausyti tėvelių ir mokytojų.

Dievas pageidauja melstis už vaikus, kurie ne gauna užtenkamai maitos ir už žmones, kurie miršta kiekvieną dieną. Jis sako melstis už mūsų tėvynę Lietuvą. Dievas taip pat reikalauja atlikti ką nors gera, kad galėčiau duoti gražią dovaną jo Sūnui Jėzui Kristui.

N.

STEBUKLINGAS RAGAS

Seniai, labai seniai gyveno mažas vaikas. To berniuko vardas buvo Aliukas. Jis buvo labai neturtingas. Gyveno su savo mama mažame namelyje Lietuvoje, prie Vilniaus. Jo visas turtas buvo ragas, kurį jo tėvas jam padovanojo prieš mirdamas. Aliukas savo ragą visur nešėsi. Jis bėgdavo ir jį pūsdavo pasirodyti savo draugams. Tas ragas buvo visas baltas, o abu galai — gintariniai.

Aliukas buvo geras berniukas. Jis padėdavo savo mamytei. Kiekvieną dieną jis bėgdavo į Vilnių ir žiūrėdavo, kaip kariai žygiuoja. Kiekvieną dieną jis klausdavo, ar neduotų jam kokio darbo, kad jis galėtų uždirbti pinigų savo mamytei. Bet kariai vis jam atsakydavo, kad jis dar per jaunas.

Vieną dieną, anksti rytą, Aliukas atsikėlė iš lovelės. Pavalgęs pusryčius, išėjo su savo ragu. Jis užlipo ant kalno ir pamatė atžygiuojančią didžiulę kariuomenę. Jis žinojo, kad tai ne lietuvų, o lenkų kariuomenė. Lenkai norėjo užkariauti Lietuvą.

Aliukas nežinojo, ką daryti. Jis pradėjo bėgti į Vilniaus pusę. Staiga jis prisiminė savo ragą. Jis paėmė tą ragą ir pūtė, kaip dar niekada nebuvo pūtęs. Namai drebėjo, medžiai linko, žemė dundėjo nuo to garso. Tada žaibai pasirodė ir gaisras užsidegė priešais lenkų kariuomenę.

Staiga visa nutilo. Kariuomenė pradingo. Aliukas atsikėlė nuo žemės ir apsidairė. Jis pamatė Lietuvos kariuomenę. Aliukas paklausė karių, kaip jie čia atsirado. Kariuomenės vadas atsakė, kad išgirdo jo rago garsą ir atskubėjo.

— Tu, Aliuk, išgelbėjai Lietuvą! Tu esi didvyris! — gyrė berniuką kunigaikštis. Jis padarė Aliuką savo padėjėju ir nuo to laiko Aliukui ir jo mamytei nieko netrūko.

Gintaras Voss, 9 m.

*Dariaus ir Girėno lit. mokykla
Chicago, IL*